

TAMO DI VAPORI VIŠE NE KOŠTAVAJU

The Places Steaming Ships Abandoned

Gordana Burica

E-mail: gordana@pfst.hr

Niki dan san sa svojim glumačkin kolegom pričala jednu svoju mladenačku štoriju, a kako smo s osoban iz štorije rodbinski vezani, učinilo mi se je zgodno to ispričati i drugima.

Mnoge naše mladenačke, životne simpatije i gledanja dogodile su se i rasplele na vaporu, poslije na trajektu.

Upućeni na česta putovanja u grad, upoznavali smo mladiće ili cure na tih putovanjima. Zato su se i dogodili mnogi brakovi s Hvaranima ili Hvarkama, niki su se vezali za jude s Brača, a zna se da su tri drveniše sestre bile udane u Grohote.

Da i ne govorimo o vezan s judima iz drugih mist na Šolti.

Tako je i mene zagleda jedan krasan mladić iz šoltanskog mista uz more. Je bi bokun, desetak godin stariji od mene, ali ni to tako strašno! Mislin da san jušto bila prid maturu kad su se moje i njegove plave oči srele. A ima je i brčić pa je izgleda još mrvicu stariji. On malo stariji mladić, a ja pupojak.

Parila san dite. Zapela san mu za oko na trajektu i nađemo se mi u gradu. Impresionira me je svoj in iskustvon, stranin jezicima ča je govori, bi je šarmantan samo tako!

Mislin da me vršnjaci tad nisu zanimali, pa san se lipo «zalipila».

Ali, bilo je ništo preobzirno u mojin godinan, pa su naši susreti završavali samo nježnin poljupcen s njegove strane u moja templa. Govori je da je to misto di misli da mi može najbolje pokazat svoju naklonost i nježnost.

I još mi je priča (i danas se sitin toga kad iman priliku vratit se u toplu posteju) kako mu je najslaje kad se ujutro ustane, ako se more opet vratit u teplo.

Tih godin još ni bi izgrađen Split 3. Zajednička prijateljica nan je stala u maloj potlehušici poviše Vojne bolnice. Prekrasna prolitnja popodneva znali smo provest u njezinon vrtlu, a oko nas vinogradi, polja. Šoltanske priče, pune mora, ribe, sirotinje, odlazak u niki skule, bile su naše vječite teme.

Zbiljan se nije događalo ništa ozbiljno. Moje godine bile su presudne, nisan bila cura za udaju, a i bila san sirotinja. Naši susreti postajali su sve riđi, ali kad bi se trefili na trajektu, stare su priče oživljavale, niki magnet bi nas ponovno odve na palubu.

Dok san se jedan dan s materon na «Šoltanki» vozila na Šoltu, on bane u salon, ja pocrvenin, a on mi da mot da dojden gori. Ni me tribalo puno molit. Za čas se popnen gori, a Brbinka (tako su zvali moju mater jer je bila iz Brbinja) me mrklin pogledon isprati.

Došavši doma, napala me je ni krivu ni dužnu: pa «Koji ti je ono, jemaš li ti oči, je li vidiš koliko je stariji od tebe, biće da doma jema ženu i dvoje dice!»

Zaludu sva moja opravdavanja da nije oženjen i da između nas nima ništa.

Njezin bis je već bi malo splasnu kad ju je jedan dan naša susida na Gustrini oslovila: «Marice, mogla si me pozvat na kafu, znaš ti zašto!» Tad je njoj proradi kliker (jer oni su bili svojta). Smrklo jon se prid očima, ali ju je isto upitala da zašto. Ova je rekla da smo mi bili već par puti kod njezine čere na periferiji Splita.

Bez obzira na sve, razloga za ponovni bis ni moglo bit. Bilo je tod po sridi ništo drugo ča mi ni na kraj pameti ni bilo. Kad je mater saznala čigov je ti mladić sin, skoro je afanala.

Njegov otac bi je udovac, a ona udovica. Za jednog putovanja on jon je reka da mu je draga, a kako su oboje udovci, pita ju je bi li se udala za njega. Ne znan je li ga napala ili mu je samo rekla: «Čoviče, ostavi se ćorava posla, jedva se borin sa životon; sve mi je do udaje!»

Iako u vrime moje mladosti nije bilo bliskosti između čere i matere, ipak mi je smogla hrabrosti to ispričat. Samo ne znan je li mislila da je to moja sramota ili njezina.

Već davno, oni troje su otišli. Napustili su život, Šoltu, vapore i trajekte... Ostale su niti koje nas vežu, valovi po kojima smo zajedno plovili i more sićanja što ponekad poplirma i obgrli nas toplinon i sjeton.

Rukopis primljen: 11. 5. 2012.